

Visul din spatele istoriei

Capitolul 2 din cartea lui Daniel conține o primă viziune profetică. Împăratul Nebucadnețar are niște visuri, care îl tulbură într-atât încât nu mai poate dormi. Cu toate acestea nu-și poate aduce aminte ce a visat. Lucrul acesta se întâmpla în cel de-al doilea an al domniei lui.

Al doilea an al domniei lui Nebucadnețar

Este foarte important să identificăm fiecare referință legată de timp din cartea *Daniel*. Citind această carte observăm că profetul se raportează frecvent la timp și ne comunică anul în care au avut loc descoperirile profetice pe care Dumnezeu le-a dat. Visul lui Nebucadnețar i-a fost dat acestuia în cel de-al doilea an de domniei sale. Care este anul acesta?

Trebuie ca visul să fi avut loc după perioada de test pentru că Daniel era considerat deja unul din înțelepții Babilonului. Dar această perioadă de școlarizare, s-o numim așa, era de trei ani. Cum este deci posibil să fi trecut trei ani și abia după aceea Nebucadnețar să fi avut visul, de vreme ce anul al doilea al domniei lui este numit de Daniel ca fiind anul în care împăratul a primit „vedenia de noapte”? Această întrebare este adesea adresată de cei ce încă pun la îndoială acuratețea cărții profetice *Daniel*.

Făcând apel la cunoștințele din studiul anterior, putem determina care este anul al doilea al domniei lui Nebucadnețar. Pentru aceasta, trebuie să avem în vedere metoda de înregistrare a anilor de domnie folosită în Babilon, și anume anul urcării la tron. Această metodă considera lunile care rămâneau de la urcarea pe tron până la sfârșitul anului ca fiind „anul urcării la tron”, iar perioada respectivă nu era folosită în calcularea perioadei de domnie. Astfel, primul an de domnie începea cu prima lună a anului imediat următor anului urcării la tron. Știm că Nebucadnețar a fost făcut împărat în toamna anului 605 î.Hr.; primul an de domnie este, deci, anul 604 î.Hr., iar cel de-al doilea este anul 603 î.Hr.. Conform Daniel 2:1, anul 603 î.Hr. este anul în care Nebucadnețar a avut acest vis. Lucrul acesta ne arată că perioada de pregătire a tinerilor nu a fost de 3 ani calendaristici. O astfel de exprimare, deși neobișnuită pentru noi, era familiară iudeilor. În 2 Împărați 18:9-10 ni se relatează că Salmanasar s-a suit împotriva Samariei în anul al patrulea al domniei lui Ezechia și a cucerit-o în anul al șaselea al domniei lui. Perioada aceasta este considerată ca fiind de 3 ani în ciuda faptului că nu au fost trei ani calendaristici. Observăm așadar că totul este în strânsă legătură cu felul în care un popor se raportează la timp, iar noi nu trebuie să înțelegem lucrurile altfel de cum le-au înțeles ei și nu ne putem raporta la ele din perspectiva actuală. Un caz asemănător se poate întâlni și în Ieremia 34:14. În cel de-al șaptelea an de robie, un rob trebuia eliberat de către stăpânul său. Acest lucru se întâmpla după anul al șaselea și nu după al șaptelea așa cum se exprimă Ieremia. Exprimarea lui Ieremia nu era greșită, noi o percepem așa nefiind obișnuiți cu sistemul lor de înregistrare a timpului.

Recapitulând, primul an de „școlarizare” este anul urcării la tron, al doilea an este primul an de domnie, iar al treilea an este anul al doilea al domniei lui Nebucadnețar. Trei ani de „școlarizare” în limbaj iudaic nu înseamnă trei ani calendaristici. Acest lucru se poate observa, de asemenea, analizând modul în care se folosește în Israel numărarea zilelor. Domnul Isus spunea că va sta în mormânt trei zile și trei nopți, totuși a fost înmormântat vinerea și a înviat duminică dimineața, ceea ce nu înseamnă 3 zile întregi.

În speranța că am reușit clarificarea unui detaliu semnificativ pentru înțelegerea cronologiei evreiești și babiloniene, putem continua studiul nostru cu analiza propriu-zisă a visului primit de Nebucadnețar.

Visul lui Nebucadnețar

Cu toate că de obicei visele se nasc din mulțimea grijilor (Eclesiastul 5:3), visul lui Nebucadnețar avea o altă sursă: Dumnezeu i-a dat împăratului visul ca un răspuns la unele din preocupările pe care monarhul le avea, în același timp adăugând acestor preocupări noi dimensiuni.

Ce îl frământa pe împăratul Babilonului? În anul 604 și 603 î.Hr. Nebucadnețar a întreprins campanii de-a lungul regiunilor de coastă Palestiniene. El era interesat de oprirea liniilor comerciale care duceau în Egipt - țară care putea deveni un pericol la adresa Babilonului și care fusese supusă în bătălia de la Carchemiș în anul 605 î.Hr. În fiecare an anumite forțe armate babiloniene mergeau până la marginile teritoriului cucerit pentru a încasa impozitele și a se asigura că nu va izbucni nicio revoltă împotriva stăpânirii. Egiptul, tributurile, revoltele etc. reprezentau grijile împăratului.

Nebucadnețar are, deci, niște visuri care îl tulbură, din cauza cărora nu mai poate dormi și pe care nu și le amintește. Dacă ne uităm cu atenție la text, observăm că se menționează faptul că Nebucadnețar a avut **visuri** în timp ce dormea, dar a cerut să i se spună **visul** și interpretarea lui. S-a emis ipoteza că este posibil ca pluralul să fi fost folosit pentru a descrie seriile de întâmplări din vis, singularul fiind prezent în versetele 3, 4, 5, 6 etc. Dar trebuie să ținem cont și de o altă idee, care sugerează că împăratul a avut același vis de mai multe ori, nu știm însă dacă în aceeași seară sau în seri diferite, vis care s-a repetat de mai multe ori. În același timp este posibil să fi avut mai multe visuri, dintre care unul anume să-l fi deranjat. Dacă varianta visurilor repetate este cea corectă, ea este de o mare însemnătate. De ce? În Geneza 41 ni se relatează două visuri pe care le-a avut faraonul Egiptului și care simbolizau același lucru. În Geneza 41:32, Iosif îi spune faraonului că Dumnezeu a decis ca acest lucru să se întâmple necondiționat¹ și de aceea faraonul a avut visul de două ori. În același fel și Iosif a avut două visuri cu aceeași semnificație (Geneza 37:5-11).

Unele profeții pe care le face Dumnezeu sunt condiționate, iar altele nu. Atunci când nu ni se specifică direct caracterul condiționat sau necondiționat al unei profeții, trebuie să vedem din contextul apropiat sau îndepărtat cum este profeția. Tot ceea ce este scris în Daniel se va întâmpla? Da, deoarece profețiile din *Daniel* au fost date în mod repetitiv ele regăsindu-se și în descoperirea făcută de Isus apostolului Ioan pe când acesta era exilat pe insula Patmos, descoperire pe care noi o cunoaștem astăzi sub denumirea de „Apocalipsa”.

¹ Unele profeții ale Bibliei sunt condiționate, altele nu. Spre exemplu, cartea profetului Iona prezintă o profeție condiționată de ascultarea locuitorilor cetății Ninive: dacă ei se întorceau de la căile lor, Dumnezeu nu aducea la îndeplinire ceea ce a profetizat Iona. În Isaia 53, pe de altă parte, se prezintă o profeție necondiționată despre Isus, ea urmând să fie împlinită exact așa cum a fost profetizat.

Daniel însuși a avut viziuni complementare și fiecare viziune construiește împreună cu celelalte o imagine tot mai clară a viitorului. Nebucadnețar a avut un vis care este identic cu ceea ce a văzut Daniel (vom vedea în studiile viitoare). Faptul că împăratul a avut de mai multe ori același vis înseamnă că lucrurile visate au fost decise de Dumnezeu și se vor întâmpla întocmai. Poate că și repetiția visurilor l-a tulburat pe împărat, de vreme ce conținutul visului, așa cum este descris de Daniel, nu este înfricoșător.

Știința Babilonului

Tulburarea împăratului Babilonului trebuia să fie diagnosticată și tratată de înțelepții imperiului – vrăjitori, cititori în stele, descântători, Haldei – aceștia fiind oamenii de știință ai momentului.

Vrăjitor – în evreiește „charțummim” este un cuvânt împrumutat din limba egipteană și mai apare în Sfânta Scriptură, în afară de cartea lui Daniel, numai în scrierile lui Moise (Geneza 41:8, 24; Exodul 7:11, 22; 8:7, 18). În izvoarele istorice găsite până acum, acest cuvânt nu pare a se fi folosit în Babilon. Daniel folosește acest cuvânt asociind pe acei vrăjitori din Babilon cu persoanele și activitatea vrăjitoriei interzise de Legea lui Dumnezeu pe care el o cunoștea foarte bine. În felul acesta, el scoate în evidență faptul că la curtea Babilonului se găseau printre oamenii de frunte, persoane care se ocupau cu lucrurile interzise de Legea divină.

Cititor în stele – din ebraicul „așșafim”, este un cuvânt de împrumut, provenind din acadianul „așipu” care înseamnă „exorcist”. Cuvântul mai este tradus prin „necromant” și „astrolog”.

Descântător – cuvântul folosit aici de Daniel provine de la o rădăcină care înseamnă „a folosi farmece”. Este vorba de magia neagră, în înțelesul actual, iar Legea lui Dumnezeu pronunța pedeapsa cu moartea asupra acelor care practicau aceste lucruri (Levitic 20:27; 1 Samuel 28:9).

Haldeu – termenul îi desemnează pe membrii unui trib aramaic stabilit inițial în Mesopotamia inferioară, trib care preluase conducerea Babiloniei când Nabopolasar a fondat dinastia neo-babiloniană. În cartea profetului Daniel termenul se aplică și la o categorie de învățați din Babilon care erau astronomii de frunte ai vremurilor trecute. Acești învățați erau la fel de pricepuți și în alte științe exacte, precum matematica care s-a dezvoltat foarte mult în Babilon.

Ceea ce trebuie neapărat precizat în legătură cu știința Babilonului, chiar dacă era în faza incipientă, este faptul că vrăjitoria și astrologia făceau parte din teoria și practica științifică. În felul acesta, progresul empiric² putea fi uneori asociat cu falsul religiei păgâne și deschidea o cale prin care încrederea în magie și vrăjitorie devenea din ce în ce mai mare. Progresul pe care îl cunoștea Babilonul era pus pe seama acestor practici. Din păcate progresul nu are întotdeauna o valență pozitivă, după cum putem vedea în cazul subiectului dezbătut mai sus.

² Bazat pe experiență.

„Formele primare, rădăcinile gândirii științifice sumero-babiloniene constau în observarea unor fenomene naturale în scopuri practice, chiar dacă și căile urmate și rezultatele erau fanteziste. Astfel, «ghicitorii» - categorie de sacerdoți specializată și foarte respectată – observau, cercetau repetiția și periodicitatea unor fenomene naturale, consemnându-și apoi observațiile pe baza cărora «ghiceau» viitorul. Astrologul formula «preziceri» întemeiate pe observarea poziției și mișcării astrilor [...]. Preoții «fiziognomiști» stabileau anumite relații concludente între aspectele somatice, fizionomia, comportamentul, și caracterul unui individ. [...] Firește că toate acestea nu înseamnă știință în sensul modern al cuvântului, dar sunt forme și atitudini intelectuale rudimentare care vor pregăti apariția unei adevărate gândirii științifice.”³

„Surprinzătoare pentru acele timpuri sunt și progresele înregistrate de știința mesopotamiană în domeniul matematicii. [...] Babilonienii foloseau în numerație sistemul sexagesimal [...]. Pe baza acestui sistem Babilonienii au împărțit – ei fiind cei dintâi în lume – cercul în 360 de grade, gradul în 60 de minute, iar anul în 360 de zile.”⁴

„Eu au fost primii care au știut să facă deosebirea dintre stea și planetă; primii care au determinat solstițiile și echinocțiile; primii care au împărțit ecliptica în douăsprezece semne zodiacale, primii care au întocmit [...] o hartă a boltei cerești.”⁵

Această asociere dintre știință și magie s-a perpetuat până în zilele noastre. Dar odată cu moștenirea științifică rudimentară, știința de astăzi pe de o parte a moștenit și credința că prin ea se poate găsi răspuns la toate problemele cu care se confruntă omenirea, iar pe de altă parte, în unele domenii foarte importante, a împrumutat din experiența mistico-magică a Babilonului, făcând ca pericolul să fie același ca și în trecut, poate chiar mai mare de vreme ce progresul științei moderne este cu mult superior celui din Mesopotamia și astfel încrederea pe care oamenii o acordă progresului lor îi poate îndepărta de Dumnezeu. Omul rațional de astăzi (în cazul anumitor științe) desparte progresul științific de lumea spirituală a lui Dumnezeu, dar nu găsește o problemă în a folosi tehnicile oculte, aflându-se astfel într-o eroare de gândire și practică care va avea consecințe serioase asupra vieții veșnice. Cunoșcătorii acestui domeniu arată foarte clar că magia s-a perpetuat de-a lungul timpului și a ajuns, ascunsă în unele științe, până la noi. Satana ne-a făcut să credem că magia a murit, în timp ce ea a trecut doar printr-un proces de metamorfozare. Din antichitate, această practică a trecut în renaștere, iar de acolo în unele ramuri ale „științei” moderne.

Neputința „oamenilor de știință” a Babilonului a fost demonstrată atunci când nu au putut răspunde solicitării împăratului. Elita intelectuală a celei mai mari puteri mondiale de atunci, nu a fost capabilă să dea un răspuns într-o chestiune pentru care doar Dumnezeu cerurilor deținea cheia. Lucrul acesta arată incapacitatea sistemului științifico-magic creat de

³ Drimba, Ovidiu, *Istoria culturii și civilizației*, vol. 1, Editura Saeculum –Editura Vestala, București 1997, pagina 103-104.

⁴ Idem, pagina 106.

⁵ Idem, pagina 107.

om pentru a înțelege și găsi soluții referitor la modul lui Dumnezeu de a acționa asupra pământului și omului. Atitudinea de înălțare a rațiunii și științei, împletite cu elementele magiei, blochează credința și încrederea absolută în puterea lui Dumnezeu precum și accesul minții umane la înțelegerea planului de mântuire a Celui Atotputernic. Această stare blochează de asemenea înțelegerea faptului că în jurul nostru este o confruntare deschisă și vizibilă între Creatorul care dorește salvarea oamenilor din păcat și Lucifer.

Unul din lucrurile pe care trebuie să le reține din capitoul 2 este faptul că Daniel pune în contrast înțelepciunea omenească cu înțelepciunea lui Dumnezeu, înțelepciune pe care El o dă celor care Îl caută.

Impasul lui Nebucadnețar și soluția nesperată

Împăratul Babilonului se afla în încurcătură. Visurile avute îl tulburau, iar cei în care își pusese speranțele că îi vor dezlega taina declaraseră că nu pot da curs cererii lui. Înțelepții de la curte căutau să obțină de la împărat unele detalii ale visului, ca să poată da o interpretare, astfel încât ei să nu-și piardă privilegiile și profesiile lor. Însă împăratul era categoric: dorea să i se spună ce a visat și ce semnificație are visul. Complicat! Puteau spune orice, dar dacă împăratul știa visul și doar îi testa? Sau dacă își amintea și astfel ei apăreau ca mincinoși și neștiutori? Înțelepții vin cu soluția: „nu este nimeni care să spună lucrul acesta împăratului, afară de zei”. Declarația aceasta, însă, îi pune într-o situație dificilă. Ei considerau că sunt în legătură cu zeii, dar cu toate acestea nu aveau răspunsul. Nu au fost dispuși să recunoască neputința și minciuna în care trăiau și în care îi „ajutau” și pe alții să trăiască.

Decizia lui Nebucadnețat de a ucide pe toți înțelepții Babilonului surprinde. Nu este lucru ușor să decretezi distrugerea sistemului intelectual babilonian, dar probabil că Nebucadnețar a înțeles că sfetnicii lui sunt inutili și că ei pretind a cunoaște o știință pe care nu o stăpâneau.

În cazul de față trebuie subliniat un aspect important. Daniel nu se afla printre cei chemați de împărat. Acest fapt ne arată că Daniel nu a fost implicat în înșelătoria magico-științifică a înțelepților, el păstrându-se, în acești aproximativ 2 ani, credincios lui Dumnezeu. Atunci când i se aduce la cunoștință porunca împăratului de a fi executați toți înțelepții, Daniel îi cere monarhului un răgaz pentru a-i putea spune visul și interpretarea. Solicitarea lui este acceptată, iar el merge acasă unde împreună cu ceilalți trei tineri se roagă lui Dumnezeu cerându-l îndurare în ceea ce privește taina împăratului, astfel încât să nu fie uciși și ei împreună cu ceilalți înțelepți ai Babilonului.

Sosise timpul ca Dumnezeu să-și arate slava în Babilon. Gândirea științifico-magică trebuia dovedită ca falsă, iar monarhul cel mai important al lumii civilizate de atunci trebuia să știe că nu este decât o bucată de țărână pe care Dumnezeu a așezat-o pe tronul Babilonului. Dumnezeu îi descoperă lui Daniel într-o vedenie de noapte visul care îl tulbura pe împărat și interpretarea lui, iar Daniel înțelege că Dumnezeu ține destinul acestei planete în mâinile Sale (Daniel 2:21-22).

Ajuns în fața împăratului, Daniel nu caută favoarea acestuia și nu dorește să-și arate înțelepciunea sau să-și atribuie vreun merit, pentru că știe că înțelepciunea și priceperea sunt ale lui Dumnezeu și că El oferă aceste daruri numai acelor care caută onorarea Sa (Daniel 2:26-30). Prin această atitudine de umilință, Daniel pune în contrast înțelepciunea venită de sus cu cea a oamenilor. Nebucadnețar poate vedea astfel, că viața lui Daniel este

diferită de viața celorlalți, caracterul lui este diferit de al celorlalți, înțelepciunea lui este deosebită de a lor, ea fiind adevărată datorită originii sale.

Odată cu aceste lucruri, Nebucadnețar înțelege din cuvintele lui Daniel că Dumnezeu evreilor este adevăratul Dumnezeu (Daniel 2:47). Cel Atotputernic a procedat astfel pentru ca împăratul Babilonului să înțeleagă ce se va întâmpla în vremurile de pe urmă ale istoriei acestui pământ (Daniel 2:28), și pentru a mai înțelege că babilonienii stăpânesc peste evrei doar pentru că Dumnezeu a îngăduit aceasta.

Visul și semnificația lui

Daniel îi descrie împăratului faptul că a visat un chip: cu cap, brațe și piept, pânțele și coapse, picioare și tălpi (Daniel 2:31-33). Capul era de aur, pieptul și brațele de argint, coapsele și pânțele de aramă, fluierul picioarelor de fier, iar tălpile de fier amestecat cu lut. Apoi în timp ce privea la acest chip o piatră se desprinde fără ajutor omenesc și lovește chipul în partea de jos, în tălpile care erau din fier amestecat cu lut. Lovitura aceasta face ca întregul chip să dispară, iar piatra se transformă într-un munte și acoperă tot pământul.

Capul de aur al chipului era un simbol pentru puterea politică și economică a lui Nebucadnețar și a Babilonului (Daniel 2:37). Dumnezeu l-a pus pe Nebucadnețar pe tronul Babilonului și i-a permis să stăpânească o mare parte a lumii de atunci (Daniel 2:38). Dar, după el, avea să vină o împărăție mai neînsemnată decât a lui, simbolizată de pieptul și brațele de argint, apoi o a treia, reprezentată de coapsele și pânțele de aramă (Daniel 2:39). Cea de-a patra împărăție care urma era tare ca fierul, și avea să sfârșească totul în calea sa. Împărăția aceasta, însă, urma să fie divizată. În urma acestei divizări ea devenea slabă, păstrând totuși în ea ceva din tăria fierului (Daniel 2:40-41). Faptul că la nivelul tălpii fierul este amestecat cu lutul arată că ceea ce rezultă din divizare încearcă să se unească pentru a redeveni acea parte din fier (Daniel 2:41-43). În urma divizării celei de a patra împărății apar anumite împărății și anumiți împărați care vor căuta unificarea. În timpul acesta, Dumnezeu va așeza pe pământ împărăția Sa, reprezentată în vis de acea piatră care se desprinde fără ajutor omenesc. Această împărăție nu va fi condusă de oameni și ea va face să dispară orice urmă a celorlalte patru împărății (Daniel 2:44-45).

Visul este precis și adevărat, iar interpretarea este sigură!

După această dezvăluire Nebucadnețar înțelege că el este la cârma Babilonului pentru că Dumnezeu a hotărât acest lucru și că împărăția lui va avea un sfârșit pentru că va veni o a doua. Dar și a doua are un sfârșit pentru că apare a treia, care la rândul ei trebuie să facă loc celei de a patra. A patra împărăție, care este și cea mai puternică dintre toate, se va diviza. În urma divizării vor rezulta mai multe împărății care vor căuta să se unească, dar în vreme ce conducătorii acestora vor lucra în această direcție, Dumnezeu va așeza pe pământ împărăția Sa.

Când Daniel a dat această interpretare, Babilonul se afla la apogeu pe culmile gloriei, ceea ce înseamnă că el a profetizat căderea falnicului Babilon cu mulți ani înainte ca aceasta să aibă loc, precum și ridicarea celorlalte trei împărății cu sute de ani înainte de apariția lor pe scena istoriei. Din înaltele ceruri, în preștiința Sa, Dumnezeu a prezentat, în viziune pentru Daniel și în vis pentru Nebucadnețar, ridicarea și căderea imperiilor până la sfârșitul lumii. Dumnezeu nu a fost interesat în mod deosebit să-i transmită lui Nebucadnețar că împărăția lui va avea un sfârșit, ci a dorit să-i arate ce se va întâmpla în vremurile din urmă (Daniel 2:28), atunci când El însuși va distruge sistemul omenesc de guvernare a pământului

(Daniel 2:44). În această profeție vedem că puterea unei națiuni nu stă în capacitatea intelectuală a acesteia, în dezvoltarea științelor sau a amestecării acestora cu magia. Puterea ei nu stă în oameni sau în mecanismele prin care aceștia speră să dezvolte societatea, nu stă nici în oportunitățile care par a-i face invincibili. Puterea unei națiuni se măsoară prin fidelitatea cu care împlinește voia lui Dumnezeu! Toate împărățiile care au fost așezate de către El, dar care nu Îi împlinesc voia, vor dispărea. În locul lor Dumnezeu cerurilor va așeza pentru poporul Său o împărăție care nu va avea sfârșit. Daniel 2 este o asigurare și un sfat pentru cei care astăzi, considerându-se credincioși, își pun totuși încrederea într-un sistem omenesc. Acesta va cădea oricât de puternic ar părea și este posibil ca, odată cu el, să cadă și cei care nu s-au identificat cu piatra desprinsă fără ajutorul vreunei mâini omenești. În fața robului iudeu, împăratul Babilonului a fost obligat să recunoască faptul că nu prin puterea lui a cucerit Ierusalimul, ci acesta i-a fost dat de către Dumnezeu. Ierusalimul a căzut nu pentru că zeii Babilonului au fost mai tari decât Dumnezeu din Iuda, ci pentru că singurul Dumnezeu avea ceva de rezolvat cu poporul Său neascultător.

Biblia vorbește pe paginile ei despre două cetăți care apar în opoziție una față de cealaltă – Ierusalim și Babilonul. Acestea apar pentru prima dată în Geneza, acolo unde Babilonul a fost ridicat pentru a fi în opoziție cu Dumnezeu, iar Ierusalimul era orașul păcii (Geneza 10:8-10, Geneza 14:18). Apar apoi, în scrierile profetice unde ni se spune că Ierusalimul va fi cucerit de Babilon, dar Dumnezeu va interveni și va distruge Babilonul pentru că acesta din urmă, nu a recunoscut că El a dat în mâinile lui Ierusalimul (Isaia 39:6, Isaia 48:20). În Apocalipsa cele două orașe apar din nou. În cartea fratelui Ioan (Apocalipsa 1:9) stau scrise cuvintele:

„A CĂZUT, A CĂZUT, BABILONUL CEL MARE! A AJUNS UN LOCAȘ AL DRACILOR, O ÎNCHISOARE A ORICĂRUI DUH NECURAT, O ÎNCHISOARE A ORICĂREI PĂSĂRI NECURATE ȘI URÂTE; PENTRU CĂ TOATE NEAMURILE AU BĂUT DIN VINUL MÂNIEI CURVIEI EI, ȘI ÎMPĂRAȚII PĂMÂNTULUI AU CURVIT CU EA, ȘI NEGUSTORII PĂMÂNTULUI S-AU ÎMBOGĂȚIT PRIN RISIPA DESFĂTĂRII EI. APOI AM AUZIT DIN CER UN ALT GLAS, CARE ZICEA: «IEȘIȚI DIN MIJLOCUL EI, POPORUL MEU, CA SĂ NU FIȚI PĂRȚAȘI LA PĂCATELE EI, ȘI SĂ NU FIȚI LOVIȚI CU URGIILE EI!»”

Apocalipsa 18:2-4

și

„[...] EU AM VĂZUT COBORÂNDU-SE DIN CER DE LA DUMNEZEU, CETATEA SFÂNTĂ, NOUL IERUSALIM, GĂTITĂ CA O MIREASĂ ÎMPODOBITĂ PENTRU BĂRBATUL EI. ȘI AM AUZIT UN GLAS TARE, CARE IEȘEA DIN SCAUNUL DE DOMNIE, ȘI ZICEA: «IATĂ CORTUL LUI DUMNEZEU CU OAMENII! EL VA LOCUI CU EI, ȘI EI VOR FI POPORUL LUI, ȘI DUMNEZEU ÎNSUȘI VA FI CU EI. EL VA FI DUMNEZEUL LOR. EL VA ȘTERGE ORICE LACRIMĂ DIN OCHII LOR. ȘI MOARTEA NU VA MAI FI. NU VA MAI FI NICI

TÂNGUIRE, NICI ȚIPĂT, NICI DURERE, PENTRU CĂ LUCRURILE DINTÂI AU TRECUT.» CEL CE ȘEDEA PE SCAUNUL DE DOMNIE A ZIS: «IATĂ, EU FAC TOATE LUCRURILE NOI.» ȘI A ADĂUGAT: «SCRIE, FIINDCĂ ACESTE CUVINTE SUNT VREDNICE DE CREZUT ȘI ADEVĂRATE.»”

Apocalipsa 21:2-5

O singură împărăție este veșnică, cea a lui Dumnezeu, și un singur Împărat este cu adevărat împărat, Domnul Isus Hristos. Profeția din Daniel este necondiționată, este sigură și se va împlini. În Apocalipsa se vorbește despre căderea Babilonului simbolic (pentru că Babilonul antic a pierit de mult) și instaurarea Împărăției Cerurilor. Cuvintele din *Daniel* și din Apocalipsa sunt „vrednice de crezut și adevărate” pentru că sunt cuvintele lui Dumnezeu. Faptul că toate cele patru împărății ale chipului cu capul de aur vor dispărea la contactul pietrei cu tălpile, ne transmite ideea că principiile Babilonului se vor regăsi în toate celelalte împărății care vor veni după el. Babilonul va lăsa o moștenire politică, militară, economică și religioasă tuturor celorlalte. Acesta este și motivul pentru care există în Apocalipsa un Babilon și oamenii credincioși li se dă sfatul să iasă din el. Babilonul, Medo-Persia, Grecia lui Alexandru și Roma Imperială nu mai există de mult, dar au transmis caracterul lor puterilor actuale.

Ideea exprimată la început, și anume cea legată de repetarea visului, poate fi confirmată de Daniel 2:45, care este o asigurare pentru noi că cele văzute de Nebucadnețar în vis se vor împlini negreșit (chiar dacă împlinirea unei profeții întârzie, dacă ea este necondiționată în cele din urmă se va consuma – Habacuc 2:3). Nimic din ce ar face omul nu poate sta împotriva planului lui Dumnezeu de a-și așeza pe pământ împărăția. Orice putere omenească se va ridica doar pentru ca mai apoi să dispară făcând loc unei alte puteri, pentru ca în cele din urmă toate acestea să se evapore.

Istoria confirmă profeția

Imperiul Babilonian – Babilonul a luat ființă în cea de-a doua jumătate a mileniului III î.Hr. pe malul Eufratului. Zona ne este cunoscută sub numele de Mesopotamia. Însă chiar înainte de acest moment confirmat de istorie „Babilonul” exista deja. El a fost construit de Nimrod, un strănepot de-al lui Noe, în încercarea acestuia de a se opune lui Dumnezeu (Geneza 10:8-10). În acea zonă existau mai multe cetăți-stat care cu timpul au format o serie de state sumeriene. În timp, au avut loc schimbări de dominație, iar în locul Sumerului s-a ridicat regatul Acadian. În cele din urmă, acadienii au lăsat loc formării regatului babilonian vechi. Babilonul a dominat întreaga Mesopotamie în cursul domniei regelui Hammurabi (binecunoscut pentru setul de legi „codul lui Hammurabi”) și apoi după prăbușirea statului asirian, în epoca lui Nebucadnețar II (fiul lui Nabopolosar). Între Hammurabi și Nabopolosar a fost o perioadă în care Mesopotamia este luată de huriani și kasiți, devenind mai puțin importantă. Apoi, la nordul Mesopotamiei se ridică Asiria care unește Mesopotamia și Asia de vest. După o perioadă de dominației a asirienilor, Babilonul devine independent și preia controlul. Nabopolosar a întemeiat imperiul neo-babilonian, iar fiul său a reconstruit Babilonul aducându-l, sub providența lui Dumnezeu, pe cele mai înalte culmi omenești. Asiria, Siria, Fenicia și Iudea sunt anexate acestui imperiu. Nebucadnețar este amintit ca fiind capul de aur din vis, reprezentat al unei împărății de aur. Însă Daniel, prin descoperirea

dată de Dumnezeu, a profetizat pentru Nebucadnețar, spunându-i: „după tine, se va ridica o altă împărăție”.

„[...] termenul de «civilizație mesopotamiană» este un termen generic. În realitate, Mesopotamia a însumat contribuțiile civilizatorice și culturale a trei popoare distincte a căror istorie s-a desfășurat pe teritoriul său. Cel mai vechi, sumerienii, a ocupat sudul țării de-a lungul coastei Golfului Persic. Apoi, akkadienii de origine semită, stabiliți în zona centrală, fondatorii Babilonului. În fine, asirienii [...]. Încât la rigoare s-ar putea vorbi, separat, de o civilizație sumeriană, o civilizație akkadiană și o civilizație asiriană, ca de tot atâtea aporturi cu profiluri proprii ale unor popoare deosebite ca rasă, caracter, limbă, tradiții și nivel de cultură. Printr-un îndelung proces de contacte și de fuziune a lor s-a constituit ceea ce numim «civilizație mesopotamiană» - ca o sumă de date, ca o sinteză care de-a lungul a trei milenii de coexistență a cunoscut și fenomene de integrare, și perioade de predominare politică și culturală a unui popor sau a altuia.”⁶

Imperiul neo-babilonian ajuns pe cele mai înalte culmi sub domnia lui Nebucadnețar, împlinește profețiile făcute de Isaia în dreptul lui:

„«EU MĂ VOI RIDICA ÎMPOTRIVA LOR! – ZICE DOMNUL OȘTIRILOR - ȘI VOI ȘTERGE NUMELE ȘI URMA BABILONULUI, PE FIU ȘI NEPOT», ZICE DOMNUL. «VOI FACE DIN EL UN CULCUȘ DE ARICI ȘI O MLAȘTINĂ, ȘI ÎL VOI MĂTURA CU MĂTURA NIMICIRII», ZICE DOMNUL OȘTIRILOR. DOMNUL OȘTIRILOR A JURAT, ȘI A ZIS: «DA, CE AM HOTĂRÂT SE VA ÎNTÂMPLA, CE AM PUS LA CALE SE VA ÎMPLINI.»”

Isaia 14:22-24

„ȘI ASTFEL BABILONUL, PODOABA ÎMPĂRAȚILOR, FALNICA MÂNDRIE A HALDEILOR, VA FI CA SODOMA ȘI GOMORA, PE CARE LE-A NIMICIT DUMNEZEU. EL NU VA MAI FI LOCUIT, NU VA MAI FI NICIODATĂ POPOR ÎN EL. ARABUL NU-ȘI VA MAI ÎNTINDE CORTUL ACOLO, ȘI PĂSTORII NU-ȘI VOR MAI ȚĂRCUI TURMELE ACOLO, CI FIARELE PUSTIEI ÎȘI VOR FACE CULCUȘUL ACOLO, BUFNIȚELE ÎI VOR UMLEA CASELE, STRUȚII VOR LOCUI ACOLO, ȘI STAFIILE SE VOR JUCA ACOLO. ȘACALII VOR URLA ÎN CASELE LUI ÎMPĂRĂȚEȘTI PUSTII, ȘI CÂINII SĂLBATICI ÎN CASELE LUI DE PETRECERE. VREMEA LUI ESTE APROAPE SĂ VINĂ, ȘI ZILELE NU I SE VOR LUNGI.”

Isaia 13:19-22

Dumnezeu, prin Daniel, i-a spus lui Nebucadnețar: „după tine, se va ridica o altă împărăție, mai neînsemnată decât a ta” (Daniel 2:39). Profețiile lui Isaia, care anunțau

⁶ Drimba, Ovidiu, *Istoria culturii și civilizației*, vol. 1, Editura Saeculum –Editura Vestala, București 1997, pagina 72-73.

căderea Babilonului, s-au împlinit în anul 538 î.Hr., și astfel a avut loc trecerea de la capul de aur la pieptul și brațele de argint.

Imperiul Medo-Persan – Împărăția care a împlinit profețiile Bibliei era inferioară Babilonului. Cu toate acestea, ea și-a extins granițele dincolo de ceea ce cunoscuse Babilonul. Supremația Medo-Persană este cuprinsă între anii 538 și 331 î.Hr. Originea mezilor și perșilor este, totuși, oarecum incertă.

„Începuturile istoriei și civilizației persane propriu-zise se situează în jurul anului 1.000 î.Hr., când, din regiunile Caucazului septentrional (și cu aproximație ale Rusiei meridionale), triburi de păstori au început să migreze, unele spre sud-vest, altele spre sud, ajungând până în valea Indusului. [...] analele asiriene menționează triburile de mezi și perși.”⁷

Despre imperiul Medo-Persan putem vorbi, însă, ceva mai târziu față de aceste începuturi persane. În jurul anului 700 î.Hr. sub conducerea lui Ahemene se unesc triburile perșilor. La începutul secolului al VI – lea perșii erau vasali mezilor, conducând un mic regat din marele imperiu med.

„Clanul Ahemenid (Hakamaniș) va da mai târziu – cu Cyrus II – o dinastie care va pune bazele viitorului Imperiu Persan. Prima perioadă deci a istoriei persane este perioada ahemenidă. După Cyrus I (cca 640-600 î.Hr.) și Cambise (600-559 î.Hr.) întemeietorul marelui stat persan Cyrus II cel Mare (557-530 î.Hr.) îl va învinge pe Astyages și va iniția seria de cuceriri pe care ceilalți regi ahemenizi o vor continua într-un ritm extrem de rapid.”⁸

După cum Babilonul, simbolizat în vis de capul de aur, era reprezentat de Nebucadnețar, la fel și imperiul care a cucerit Babilonul a avut un om cheie. Acesta este numit, încă dinainte de naștere, într-o profeție Biblică din cartea lui Isaia:

„EU ZIC DESPRE CIR: «EL ESTE PĂSTORUL MEU, ȘI EL VA ÎMPLINI TOATĂ VOIA MEA; EL VA ZICE DESPRE IERUSALIM: «SĂ FIE ZIDIT IARĂȘI!» ȘI DESPRE TEMPLU:«SĂ I SE PUNĂ TEMELIILE!»”
Isaia 44:28

Cyrus II devine împărat al perșilor în anul 550 î.Hr. (553 î.Hr. este o altă opinie), dar este vasal al mezilor. Învinge, după cum am citat mai sus, pe Astyages al mezilor și astfel fostul vasal persan devine puterea dominantă în imperiul mezilor. El este cel care unifică triburile mezilor cu cele ale perșilor, cucerește Fenicia, Capodocia, Bactria ajungând în Babilon. Media și Persia rămân unite sub aceeași guvernare până în anul 331 î.Hr. În anul 539 î.Hr. Cir supune Babilonul, dar fără a fi fost prezent la cucerire, intrând triumfal în cetate la două săptămâni și jumătate după căderea acesteia. Prăbușirea imperiului de aur a fost uluitoare. Babilonul a căzut într-o noapte (Daniel 5). Se spune că proviziile pe care le avea Babilonul la momentul cuceririi puteau acoperi necesarul întregii cetăți pentru o perioadă

⁷ Drimba, Ovidiu, Istoria culturii și civilizației, vol. 1, Editura Saeculum –Editura Vestala, București 1997, pagina 277.

⁸ Idem, pagina 278.

de 20 de ani de asediu, lucru care ar fi trebuit să descurajeze orice încercare de cucerire din partea cuiva. Apa, de asemenea, nu lipsea, pentru că Eufratul străbătea cetatea de la un capăt la altul. Babilonul fusese construit astfel încât să fie indestructibil. Dumnezeu avea însă alte planuri. Cu mai mult de 100 de ani înainte, Isaia, prin inspirația Duhului Sfânt, afirmase că va veni un anume Cir care va porunci ca templul, care încă nu fusese distrus, să fie reconstruit, iar Dumnezeu avea în plan să își împlinească profeția, lucru care s-a și împlinit. Asediind cetatea Babilonului, medo-perșii au săpat un canal prin care, în acea seara fatală pentru cetate, au deviat cursul Eufratului care nu a mai intrat pe sub ziduri în cetate, în locul râului intrând soldații celei de a doua împărății din visul lui Nebucadnețar.

Dar și cea de-a doua împărăție trebuia să stea față în față cu profeția din Sfintele Scripturi. Daniel îi spusese lui Nebucadnețar că și argintul urma să fie înlocuit de un al treilea metal.

Imperiul Grec – Istoria consemnează că Imperiul Medo-Persan a căzut sub forța armatei lui Alexandru Macedon (Alexandru cel Mare). Grecia era împărțită în cetăți-stat care aveau o limbă comună. Aceste state erau permanent într-un război civil, luptându-se atât cu perșii cât și între ele. În aceste condiții sociale și politice Grecia nu putea decât să se apere. Însă a venit timpul când o națiune înrudită, din nordul Greciei, a cucerit cetățile grecești și le-a încorporat pentru prima dată într-un stat unitar puternic. Alexandru cel Mare a moștenit de la tatăl său, Filip al II – lea, această împărăție unită cât și o armată puternică și experimentată. A început o campanie militară și a cucerit Imperiul Medo-Persan, armatele lui Alexandru purtând mai multe bătălii cu Darius III Codomanul, ultimul rege persan. În anul 334 î.Hr. Alexandru trece Helespontul⁹ și pătrunde pe teritoriul persan cu 35.000 de soldați și provizii pentru o lună. La Granicus are loc prima bătălie cu Darius III. În 333 î.Hr., la Issos, urmează a doua, ultima având loc la Arbela și Gaugamela în anul 331 î.Hr. Astfel, cea de-a doua împărăție face loc celei de-a treia. Alexandru învinge în 332 î.Hr. Egiptul și fondează orașul Alexandria, cucerește Tirul și Gaza într-un an, iar între 330-327 î.Hr. supune întreaga Persie.

În 323 î.Hr., în seara de 10 sau 11 iunie, Alexandru moare în palatul lui Nebucadnețar din Babilon, înainte de a-și vedea realizat visul – reconstruirea Babilonului (Isaia 13:19-22).

Imperiul Roman – Daniel spusese că „va fi o a patra împărăție, tare ca fierul”. Și istoria consemnează că a fost așa, Grecia fiind cucerită de Imperiul Roman. În timp, Imperiul Romei s-a extins enorm de mult și a devenit așa de puternic, într-atât încât nu se găsea nimeni care să-i reziste. Steagurile imperiului erau înălțate de la Insulele Britanice până în Golful Arabic, din Marea Nordului până în deșertul Saharei, de la Oceanul Atlantic până la râul Eufrat. Imperiul Roman a împlinit profeția găsimu-și un loc în chipul din visul lui Nebucadnețar – locul în care chipul era compus din fier.

Observăm însă că profeția nu mai amintește o a cincea împărăție omenească. În *Daniel 2* ni se relatează un vis. Înțelegem, din ceea ce am citit, că Dumnezeu ne arată succedarea unor împărății de la cap spre tălpile picioarelor. Aur, argint, aramă, fier – reprezintă patru împărății, iar cea de-a cincea este Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta nu înseamnă că nu vor exista puteri politice puternice care vor controla afacerile lumii. Dacă ne uităm cu atenție la interpretarea dată de Daniel observăm că există un element în

⁹ Strâmtoarea Dardanele care leagă Marea Egee de Marea Marmara.

construcția chipului pe care piatra îl lovește direct – tălpile din fier amestecat cu lut. Perioada de timp care marchează existența tălpilelor de lut amestecat cu fier este caracterizată de dorința de a reclădi imperiul de fier. Cea de-a patra împărăție va fi împărțită (Daniel 2:41), dar după împărțire va fi în același timp tare și plătândă (Daniel 2:42). Versetul 44 din Daniel 2 ne spune că în vremea acestor împărați, care încearcă o unire a fierului cu lutul, se va instaura Împărăția lui Dumnezeu.

Desigur că istoria consemnează prezența multor alte imperii puternice care au existat pe pământ. Sfintele Scripturi amintesc doar patru, acestora acordându-li-se un loc în profeția biblică doar pentru că au intrat în mod deosebit în contact cu poporul lui Dumnezeu. Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma aveau pe teritoriul lor și Israelul. În felul acesta, oamenii din imperiile amintite aveau posibilitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu și de a ajuta la răspândirea adevărului. După lepădarea lui Israel ca popor și numirea bisericii lui Hristos ca popor al lui Dumnezeu, Imperiul Roman a fost acela care a încadrat acest popor între granițele sale. Chiar și după divizarea Imperiului Roman, poporul lui Dumnezeu (o parte a creștinismului) rămâne în cea mai mare parte pe teritoriul acestor diviziuni romane.

Ce se întâmplă în perioada de timp simbolizată de tălpile formate din fier amestecat cu lut?

Profeția ne spune că națiunile care au urmat divizării Imperiului Roman vor încerca să se unească, iar unitatea dacă nu se face prin bunăvoință se face cu forța.

Daniel a afirmat că perioada de timp dintre cea de-a patra împărăție, în deplinătatea puterii sale, și instaurarea Împărăției lui Dumnezeu, reprezentată de tălpile de fier și lut, va fi martora unor încercări de consolidare a puterii celei de a patra împărății, sau de creare a unei a cincea împărății. Oamenii nu știu însă că Dumnezeu a oprit numărătoarea în dreptul cifrei patru.

Noi suntem astăzi martorii acestei încercări zadarnice, iar timpul care se scurge din viața noastră este o mărturie pentru planurile noastre viitoare. Cetățenii cărei împărății vrem să fim? A celei de a cincea, sau a Împărăției Cerurilor moștenind prin Hristos împărăția care a fost pregătită pentru noi de la întemeierea lumii? (Matei 25:34).

„DAR ÎN VREMEA ACESTOR ÎMPĂRAȚI, DUMNEZEUL CERURILOR VA RIDICA O ÎMPĂRĂȚIE, CARE NU VA FI NIMICITĂ NICIODATĂ, ȘI CARE NU VA TRECE SUPT STĂPÂNIREA UNUI ALT POPOR. EA VA SFĂRÂMA ȘI VA NIMICI TOATE ACELE ÎMPĂRĂȚII, ȘI EA ÎNSĂȘI VA DĂINUI VECINIC. ACEASTA ÎNSEAMNĂ PIATRA, PE CARE AI VĂZUT-O DEZLIPINDU-SE DIN MUNTE, FĂRĂ AJUTORUL VREUNEI MÂINI, ȘI CARE A SFĂRÂMAT FIERUL, ARAMA, LUTUL, ARGINTUL ȘI AURUL. DUMNEZEUL CEL MARE A FĂCUT DECI CUNOSCUT ÎMPĂRĂTULUI CE ARE SĂ SE ÎNTÂMPLE DUPĂ ACEASTA. VISUL ESTE ADEVĂRAT, ȘI TÂLCUIREA LUI ESTE TEMEINICĂ.”

Daniel 2:44-45

Note suplimentare

(pentru Daniel 5)

Cine este Belșatar?

Cronicile babiloniene notează o listă a împăraților Babilonului. Aceștia au fost: Nabopolosar între 17 mai 626 și 15 august 605 î.Hr., Nebucadnețar II între 7 septembrie 605 și 8 octombrie 562 î.Hr., Amel-Marduk (în Biblie Evil-Merodac – 2 Împărați 25:27 și Ieremia 52:31) între 8 octombrie 562 și 7 august 560 î.Hr., Neriglisar între 13 august 560 și 16 aprilie 556 î.Hr., Labashi-Marduk între 3 mai 556 și 20 iunie 556 î.Hr., și Nabonid între 25 mai 556 și 13 octombrie 539 î.Hr. Conform acestei liste, ultimul împărat al Babilonului a fost Nabonid. Biblia spune că era Belșatar. Cine a fost Belșatar și de ce Daniel spune că a fost împărat de vreme ce lista amintită mai sus nu îl numește și pe el?

Pentru multă vreme existența lui Belșatar a fost o enigmă, iar pentru credincioși o încercare a credinței în fața istoricilor care încercau să discrediteze cartea *Daniel*. Dar acum existența lui Belșatar nu mai este un semn de îndoială, pentru că au fost descoperite cuneiforme vechi din Babilon care spun că Belșatar a fost primul copil al lui Nabonid. Până acum nu s-a găsit nici un text care să-l numească împărat, dar există o informație din care reiese că Nabonid i-a încredințat acestuia comanda trupelor și i-a dat domnia (*šarrûtim*). Nabonid nu se afla în Babilon la momentul căderii acestuia (în anul 539 î.Hr.). Din dovezile existente putem concluziona că Belșatar, după o practică obișnuită atunci, a fost coregent cu tatăl său, de vreme ce acesta i-a încredințat domnia – „*šarrûtim*”.

Nebucadnețar ca tată a lui Belșatar

Nabonid este tatăl lui Belșatar. Daniel redă cuvintele reginei care vorbește de Nebucadnețar ca tată al lui Belșatar. De ce? În limbajul semitic termenul de „tată” făcea referire și la „bunic”. Cuvintele reginei, redade de Daniel, nu sunt greșite, de vreme ce Nabonid, tatăl lui, era un descendent din linia genealogică a lui Nebucadnețar și, conform unor cercetători a fost înrudit cu el și prin soția sa. Nabonid a fost un uzurpator, pentru că a luat tronul Babilonului în anul 556 î.Hr. de la Neriglisar, care la rândul lui a fost și el un uzurpator luând în 560 î.Hr. tronul de la fiul lui Nebucadnețar, Amel-Marduk. Neriglisar a fost căsătorit cu o fiică de-a lui Nebucadnețar și se apreciază că și Nabonid a fost căsătorit cu o fiică de-a împăratului Nebucadnețar. Astfel, pe linia mamei, Nebucadnețar a fost bunicul lui Belșatar.

Dariu Medul

Daniel face o referire la un anume Dariu Medul. Pentru că această persoană este necunoscută în istorie, se consideră că în acest loc cartea lui Daniel are din nou o greșală.

„DAR CHIAR ÎN NOAPTEA ACEEA, BELȘATAR, ÎMPĂRATUL HALDEILOR, A FOST OMORÂT. ȘI A PUS MÂNA PE ÎMPĂRĂȚIE DARIU, MEDUL, CARE ERA ÎN VÂRSTĂ DE ȘAIZECI ȘI DOI DE ANI.”

Daniel 5:30-31

În octombrie 539 î.Hr. armatele medo-persane invadează Babilonul. Belșatar, coregent cu tatăl său, se afla în Babilon, în vreme ce tatăl său era plecat. Daniel spune că după uciderea lui Belșatar a pus mâna pe domnie Dariu Medul. Spunând aceasta, el afirmă că cel care a guvernat Babilonul imediat după prăbușirea lui era med, în vreme ce împăratul care conducea Medo-Persia era persan și se numea Cir.

Privitor la această aparentă neînțelegere au fost oferite mai multe explicații:

a) acest Dariu Medul ar fi Astyages, ultimul rege med pe care Cir l-a înfrânt. Cu toate că această părere a fost susținută încă de pe vremea părinților bisericești până în prezent, ea nu poate fi acceptată de vreme ce Astyages nu a pus niciodată piciorul în Babilon.

b) o a doua explicație ar fi că Dariu este Cyaxares II, fiul lui Astyages. Soluția a fost oferită de istoricul iudeu Josephus Flavius, iar această idee a fost preluată și este susținută și astăzi de către unii istorici și teologi.

c) a treia explicație îl asociază pe fiul lui Cir, Cambise, cu Dariu Medul. Dar această soluție nu se potrivește, pentru că Dariu era de 62 de ani, iar Cambise era mai tânăr.

d) o altă variantă ar fi asocierea lui Dariu Medul cu Gubaru, guvernatorul Babilonului.

e) cea mai convingătoare explicație ar fi că Dariu Medul este generalul care a cucerit Babilonul. Numele lui era Gubaru/Ugbaru. Cercetându-se cuneiformele care vorbesc despre această perioadă de timp, s-a descoperit că pentru o perioadă de 9 luni după căderea Babilonului, Cir persanul nu a purtat titlul de „împărat al Babilonului”. În această perioadă a purtat doar titlul de „rege al pământurilor”. Deși aceasta pare cea mai bună explicație, este încă lipsită de unele dovezi istorice și arheologice, cum ar fi spre exemplu numele tatălui său și originea. Totuși, având în vedere că relatarea lui Daniel s-a dovedit adevărată în numeroase aspecte supuse anterior la probă de critici, putem să considerăm și această informație ca fiind de încredere.

Visul din spatele istoriei

1. În ce an a visat Nebucadnețar visul care l-a tulburat? 1p.

- a) în anul urcării la tron, 605 î.Hr.
- b) în anul 603 î.Hr.
- c) în anul 602 î.Hr.

2. Cum este profeția din cartea lui Daniel? Menționați versetul care justifică răspunsul. 1p.

- a) Condiționată
- b) Depinde numai de evrei
- c) Necondiționată

Versetul: _____

3. Vrăjitoria în Babilon era amestecată cu: 0,5p.

- a) știința, încă în faza de început
- b) ghicitul în cărți
- c) ideile împăratului

4. A cui este înțelepciunea și puterea? 0,5p.

- a) a oamenilor de știință
- b) a lui Dumnezeu
- c) a cuceritorilor

5. Care sunt cele patru împărății care au fost reprezentate de chipul din vis? 0,5p.

- a) Babilon, Mezia, Persia, Grecia
- b) Babilon, Persia, Grecia, Roma
- c) Babilon, Medo-Persia, Grecia, Roma

6. Care este cea de-a cincea împărăție? 0,5p.

- a) Imperiul Otoman
- b) China sau Japonia
- c) Împărăția lui Dumnezeu

7. Ce perioadă de timp este reprezentată de tălpile alcătuite din fier amestecat cu lut? 1p.

- a) perioada Imperiului Roman
- b) perioada de timp cuprinsă între divizarea Imperiului Roman și revenirea Domnului Hristos?
- c) tălpile nu reprezintă nicio perioadă

